

# GRANOLLERS

## COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL  
AÑO XVI - NUMERO 350  
6 DE AGOSTO DE 1961

*Editorial*

## Nobleza de espíritu

No existe una auténtica comunidad cristiana cuando falta el amor de unos con otros. A todos urge un mandamiento nuevo «que os améis unos a otros como Yo os he amado». Amor de hermanos que nace de la misma fe y de la participación en la misma eucaristía y nos exige que sepamos perdonar «hasta setenta veces siete», si fuere preciso.

Nos sabe mal la rivalidad y la pobreza de miras y quisiéramos ayudarnos mutuamente a volar alto en un ambiente sano y luminoso. Contamos con nuestras debilidades y nuestra buena voluntad, que nos ayudan a perdonar y a valorar la sinceridad de los demás.

Quisiéramos que la más fina nobleza de espíritu presidiera el trato entre hermanos. Nuestra caridad cristiana nos exige que tengamos grandeza de alma, caballerosidad, sentido del respeto y del honor, cordialidad en el diálogo.

Sabemos que esperar, colaborar, abrir el ánimo a grandes ideales y, sobre todo, perdonar con alegría son frutos maduros de una verdadera comunidad cristiana. Por ello lo deseamos —con enorme sinceridad— para nuestra comunidad cristiana.

Nobleza cristiana que le hará escribir a Pascal: «Nadie es tan feliz como un auténtico cristiano, ni tan razonable, ni tan virtuoso, ni tan amable».

T.

## Diàleg amb el lector

## Silenci i «transistors»

Imagineu-vos, lector amic, quin canvi, quina transformació més radical, la dels aparells de ràdio: des d'aquells primitius, de galena, que havien d'ésser escoltats amb auriculars, gairebé individuals en l'ús, per tant, fins aquests transistors que, amb el mínim d'espai arriben a fer el màxim de xivarri.

Si qualsevol dia heu sortit de casa i heu anat d'excursió, haureu comprovat com, fins i tot en els llocs més inversemblables, podeu trobar-vos amb la presència d'aquestes màquines de fer soroll. I aquesta denominació no ens sembla pas despectiva puix que respon a la més estricta realitat. Generalment el propietari de l'aparell, aquell qui el fa funcionar a tort i a dret, sol tenir-lo com a simple instrument sorollós, una mica com a mitjà fàcil i còmode de fer-se notar.

Un bon senyor rector d'una parròquia de muntanya, molt freqüentada, es queixava, fa pocs dies, del fet que la majoria de gent de ciutat no sap anar a fora. I aquest no saber sortir, deia ell, es manifesta en dos símptomes principals: no respectar el paisatge (l'embruten amb llaunes, papers, ampolles trencades, etc.) i no respectar el silenci.

El silenci del camp, el silenci del bosc, el silenci de les muntanyes.. Sembla que l'home de ciutat, tan atabalat pels sorolls quotidians, tan plenes les oïdes del sorollós traüt al qual es troba constantment sotmès hagi

perdut ja la capacitat de copsar la bellesa del silenci, de l'hora tranquil·la i quieta, només amb el rumorejar del vent entre els arbres i el contrapunt d'un ocell que ignora la presència humana. En comptes d'això, molts prefereixen posar en funcionament el petit aparell i, sense escoltar-lo, deixar-se acaronar les orelles pels anuncis quotidians, per tota la sèrie indefinida i repetida, i ultraconeguda, per tant, dels elogis pagats d'aquesta o d'aquella marca d'aquest o d'aquell producte. Un signe una mica trist de «civilització», en definitiva.

## Siempre el ser humano

La Iglesia presenta y proclama una concepción siempre actual de la convivencia.

...El principio fundamental de esta concepción consiste en que cada uno de los seres humanos es y debe ser el fundamento, el fin y el sujeto de todas las instituciones en las que se expresa y actúa la vida social; cada uno de los seres humanos visto en lo que es y en lo que debe ser según su naturaleza intrínsecamente social, y en el plan providencial de su elevación a un orden sobrenatural.

JUAN XXIII

(«Mater et Magistra»)